

umoritev ni nobenega drugega naména imela, kakor da grofinjo Špiegelberg z umorstvom obdolži, da bi na ta način njeno premoženje v roke ostalih žlahtnikov prišlo.

O tej dogodbi ničesar ni bilo znati. Celó povestniki so jo zamolčali. Še le te dni našli so na Dunaji več spisov v cesarskem dvoru, iz katerih so zvedeli to dogodbo. Nemški časopisi se vé, da so jo koj svojim bralcem podali, tudi jaz sem jo tam bral in se čudil: kako vendar Bog svoje otroke varuje tudi v temnej noči!

Lj. T.

J a g o d a.

(Pravljica.)

Naš Zveličar bil je še le kakih osem let star, in šel se je sprehajat s svojo materjo. Bila je ravno vesela pomlad, ptički so žvergoleli svoje mile pesmice in dete Jezus je skakljalo veselo po mehkej, zelenej trati, veselilo se je lepih cvetic, ki so razširjale svojo prijetno vonjavo okoli sebe. Memogredé vgléda božje dete vertnico in jej reče: „Veséli se, v prihodnje ne bodeš več pozabljena cvetela, na altarjih bodeš zvikševala božjo čast.“ In vijolici pravi: „Tebe, podobo ponižnosti, bodo tergali in s tebe delali devicam vence.“ In drugim rastlinam je dajalo dete Jezus zdravilno moč, in jih je blagoslovilo.

Le ena rastlina rastla je pozabljena v senci. Tri ozka peresa bila so ves njeni kinč, nihče izmed memogredočih ni se ozerl na njo, med tem, ko so vse druge rastline in cvetke z veseljem gledali in tergali. „Oj“ šepetala je tiho rastlinčica, „kako malo sem vredna. Ni mi podarjeno cvetje, in ko vas, lepe sestre moje, ljudje iščejo, ljubijo in tergajo, sem jaz vedno zapuščena in pozabljena. Kedar lastovke ljubo spomlad oznanujejo, ne morem podati cvetja v venec pomladni. Pa vendar vam lepe cvetke nisem nevošljiva vašega kinča. Vsaki večer, ko solnce zahaja, pravim si, da se mene nebeški Oče ravno tako spominja, kakor vas. Ponočna rōsa, mili solnčni žarki, jutranja pesem škerjančeva, pihljanje krotke sapice me razveseljuje ravno tako, kakor vas. Dà, čutim, da se tisti, ki je vsem stvarém življenje dal, ljubeznjivo spominja, tudi mene, svoje najmanjše stvarice.“

V tem hipu približa se Devica z detetom kraju, kjer je bila rastlinčica. Lepa, rumenolasnata glavica, katero je obdajal nebeški svit, obračala se je veselo proti cvetkam v lepej zelenej travici, nježni perstici tergali so zlatice, zvončke in potočnice v venec, in usta so govorila: „Ne samo v velikih rečéh kaže se vsemogočnost mojega očeta. Solnce in zvezde lesketajo se na višnjem nebu v neizmernem veličastvu, in vendar so tudi cvetke na zemlji priče njegove velikosti.“

In sedaj zasliši Zveličar milo pritožbo uboge rastlinčice, katere do sedaj med travo še zapazil ni, in je vendar toliko želela, da bi se ozerl na-njo Marijin sin. Mili ponižni glasovi ganili so mu serce. Prikloni se zopet v mah, in milo tolažilno pregovori ter pravi: „Mimo tebe sem šel in nisem te pogledal, mala pohlevna rastlina. V podobi deteta, imam tudi človeške

slabosti nad seboj, in vabilo me je to, kar se sveti in dopada; zato pa ne zametujem prave čednosti.“

„Ponižna, mala rastlinčica, ne bom te pozabil. Vidila si me, ko sem tergal zlatice, zvončke in potočnice, in tebe še celó zapazil nisem. Globoko te je to ranilo v serce, ali prosta si ostala nevošljivosti. Ne bodi žalostna, od sedaj boš tudi ti imela cvetje in lepe, svitle barve.“

„Ponižna rastlinčica, ne bom te pozabil. Pred vsem ljubim pohlevno serce, tvoja tiha ponižnost me je ganila. Imela boš cvetje in sad, ki bo najslajši in najprijetniši izmed vsega sadja. Tvoj sad naj razveseljuje bogate in revne ljudi.“

„Ne bom pozabil tvoje ponižnosti.“ In sedaj pritisne ustnice na pero, katero je vzdignil s svojimi persteci. Neizrečeno veselje pretrese malo rastlinčico, novo življenje jej bije v žilicah, in na mestu, kamor so se pritisnile ustnice Zveličarjeve, prikaže se zagorelo rudeči sad, ki razširja prijetno vonjavo okoli sebe. In že osemnajststo let zori jagoda, ter razveseljuje in kreпча ljudi po vseh krajih. Raste na gorah in gričih, prikaže se ob kraju rek in potokov, razveseljuje tega, ki jo gojí, ter raste v samoti brez vse postrežbe.

Albina Pirc.

Stergan rokav.

Jurče in Blažé sta sedela na holmcu pod staro lipo z velikim kosom kruha v roki in se pogovarjala važne reči.

„Jaz bom enkrat gotovo več, nego hruške peč,“ reče Jurče, „kajti županov sin sem, in tudi gospod učitelj so že večkrat mojemu očetu djali, da me naj po izveršenih ljudskih šolah dadó v više šole, in ako se bom tú dobro odlikoval, postanem sčasoma gotovo minister. Misli si Blažé, da se potem tudi tebi ne bode slabo godilo, kajti rad te imam, kakor bi mi bil na serci izrastel.“

A Blažé, kateremu to milovanje ni nič posebno dopadlo, zaverne ga rekoč: „Kaj še? tebi gotovo ne bodem delal nadleže. Čeravno sem metlarjev sin, vendar imam še zmiraj upanje, poprej biti vojvoda, nego boš ti minister. Ne samo enkrat so si vojaki, ki so bili pri nas nastanjeni, natihoma šeptali, da ako več ne, vojvoda moram gotovo biti. Le pomisli tedaj, ako bi tebi za ministra spodletelo, kako lahko potem prosiš pri meni za kako milost.“

Te besede so županovega sinkota zeló razjezile, jela sta se kav sati in ravsati, da je bilo joj!

Nek gospod pa, ki se je za lipo sprehajal in dalj časa nadepolna dečka poslušal, stopi zdaj bližej in reče: „Fanté! preden postaneš vojvoda, ne pozabi si zašiti rokava“, in odide.

Sram je bilo Blažeta, kajti dobro je vedel, da mu komolec molí iz rokava. Nikoli več ga ni bilo videti v razterganej obleki. Prevdaril je pa tudi nauk, katerega mu je dal tuji gospod, in akoravno ni bil vojvoda, bil je vendar sčasoma dober in pameten gospodar.

J. T.